

Index Rerum.

dentia habeatur ordo, sicut in Romana Curia. n. 43. ibid.

Proclus.

Cyzicenus docet quod cum Virgo esset electa in Dei matrem, exinde verificatur, quod nullam contraxit maculam. O. 4. q. 15. n. 101. p. 528.

Propheta.

Quatuor sunt majores, duodecim minores & dicuntur minores, per respectum ad quatuor majores, & hi dicuntur minores, ob sermonis brevitatem, non tamen sunt minores in gravitate sententiarum, excellentia mysteriorum, & magnitudine revelationum. O. 1. R. 3. q. 23. n. 411. p. 62.

Prophetica cognitio.

Explicatur ethimologia nominis Prophetia, & quid sit. O. 1. R. 1. q. 8. num. 92. 93. p. 15.

Explicatur quod sit objectum materiale, & formale Prophetiae. n. 94. ibid.

Quae comprehendantur sub Prophetia, veniunt explicanda. n. 95. ibid.

Triplex res manifestatur sub Prophetico lumine. n. 96. p. 16.

Lumen Propheticum, & fidei distinguuntur, non accidentaliter, sed essentialiter. n. 97. 98. 99. ibid.

Ponuntur aliqua discrimina inter fidem & Prophetiam. n. 100. ibid.

Ponuntur alia, in quibus conveniunt fides, & Prophetia. n. 101. ibid.

De ratione Prophetiae est, ut intelligat, & cognoscat ea, quae vaticinatur, num. 102. pag. 17.

Ordinarie loquendo non requiritur, ut Prophetia intelligat secundum omnem suum sensum, intentum à Spiritu sancto. n. 103. ibid.

Revelationes Propheticae, poterant esse abstractae, & obscurae, & ita de facto, ordinarie loquendo, contingebat, aliquando etiam, poterant esse clarae, & evidentes. n. 107. 108. ibid.

Quod fieri poterat triplici modo. num. 108. 109. 110. ibid.

Propheta post suas revelationes bene & optime, de illis recordabantur, num. 111. pag. 18.

Propositiones.

Universales in scriptura, non accipiendae sunt ut omnes nemine excepto includant, sed accipiendae secundum majorem partem. O. 4. q. 21. n. 169. 170. p. 537.

Proverbia.

Liber Proverbiorum est Canonicus, illius argumentum, virtutis instructio. O. 1. R. 3. q. 16. n. 26. p. 50.

Totus liber est compositus à Salomone. n. 27. ibid.

Illa addituncula c. 25. est Canonica. n. 328. p. 51

Ea quae opponuntur ex capite 31. quod, li-

ber non sit compositus à Salomone, solvuntur. n. 329. ibid.

Agur, id est congregare est nomen appellativum Salomonis. n. 330. ibid.

Samuel etiam est nomen appellativum Salomonis, & idem valet, ac cum illo Deus, quod dicitur de Salomone, utpote Christi figura. n. 331. ibid.

Psalms.

Auctoritas Psalmorum gravissima. O. 1. R. 3. q. 15. n. 311. p. 48.

Prima sententia multos agnoscit Psalmorum auctores. n. 313. ibid.

Vera sententia solus David auctor Psalmorum. n. 313. ibid.

Regula assignata à Patribus ac S. Athanasio non est firma. n. 314. & seqq. p. 49.

Nec Moyses, nec Abrahamus, nec Salomon sunt auctores Psalmorum. n. 317. & seqq. ibid.

Primum argumentum, pro prima sententia debile, quia non semper auctores librorum nominantur. n. 320. p. 50

Secundum fundamentum rejicitur quia frequenter ponuntur in titulo cantores Psalmorum. n. 321. 322. ibid.

Tertium non procedit, quia David spiritu prophetico praevidit quod illi Psalmi erant decantandi à Jeremia, Ezechiele, ac Agro. n. 324. 325. ibid.

Providentia.

Suprema & altera Deus custodivit B. Virginem ne laderetur à peccato originali. O. 4. q. 6. n. 34. 35. p. 515.

R

Ratio.

Mysterium purae Conceptionis Virginis etiam rationibus probatur. O. 4. q. 20. n. 163. p. 536.

Rechabita.

Rechabita, sic dicti à patre suo, & sunt discipuli Elisaei. O. 3. R. 3. q. 3. num. 15. p. 475.

Ponitur textus Jeremiae circa Rechabitas, & eorum vitam monasticam, quae à Patribus ponitur in exemplum cunctis Religiosis. n. 16. ibid.

Probat ex Concilio Senonensi, de eorum obedientia, cum voto. n. 17. ibid.

Probat secundum idem ex obligatione, quam Rechabita, in se agnoscebant numer. 18. ibid.

Probat etiam, eorum paupertatis voto, n. 19. p. 476.

Probat etiam castitatis voto. n. 20. ibid.

Probat eorum vota ex Patribus ac auctoribus. n. 21. ibid.

Isti Rechabita, fuerunt discipuli Elisaei, & Elisaei. n. 22. ibid.

Redemptio.

Fit vel ab actuali peccato, vel praeservando ab illo. O. 4. q. 21. n. 171. p. 538.

Religio.

Index Rerum.

Religio.

Exstitit in lege antiqua cum votis, de quo vide infra *Forum.*

Ad veritatem Religionis, equiritur acceptatio ex parte Dei. O. 3. R. 3. q. 16. n. 137. p. 499

Hac acceptatio sufficit, quod sit negativa & dabatur in Religione Prophetica. n. 140. p. 500

Etiam acceptio positiva dari poterat. n. 142. ibid.

Ad substantiam, Religionis, requiruntur vota. ibid.

Hac autem vota, non requiruntur, quod sint solemnia, sed sufficienti simplicia, quae. 18. n. 159. p. 503.

In Elia, & Elisaeo, ac filiis Prophetarum dabatur Religio cum votis, qualia poterant esse, pro illo statu, quod late ostenditur, ac explicatur. O. 3. R. 3. per totam quaestionem 19. n. 503. & seqq.

Libri Regum.

Quatuor sunt, & Canonici, ut ex Concilio Tridentino, ac aliis. O. 1. R. 3. q. 8. n. 257. p. 40.

Primus scriptus est à Samuele usque ad ejus mortem quae narratur. q. 25. n. 1.

Posterior pars ipsius libri cum libro secundo aliqui dicunt, quod scripta fuit à Davide, probabilius videtur scriptam fuisse à Nathan & Gad Prophetis. num. 259. ibid.

Circa tertium & quartum magna est dubitatio, à quoniam sint scripti, probabilis, partim à Jeremia, partim ab Isaia, ibid. n. 261. 262. 263. ibid.

Revelatio.

Revelatum est, permissum esse à Deo, ut aliqui pii viri dubitarent de pura Conceptione Virginis. Revelatio posita in limine operis.

Revelationes S. Brigittae sunt probatae ab Ecclesia, & magna auctoritatis. Vide verbum *Brigitta.*

Immunitas Immaculae conceptionis multis viris sanctissimis revelata est à Deo. O. 4. q. 16. n. 153. & seqq. p. 535.

Liber Ruth.

Est Canonicus juxta Concilium Tridentinum sectione 4. O. 1. R. 3. q. 7. n. 252. p. 39.

Circa scriptorem hujus libri variae sunt sententiae. ibid. n. 253. ibid.

Verior affirmat fuisse Samuelem. n. 254. ibid.

Quo tempore haec historia accidit & quo tempore scripsit Samuel explicatur, numer. 255. 256. ibid.

S

Samuel.

Magna quaestio, an anima Samuelis apparuerit Saüli, & ponitur Textus. O. 2. R. 43. q. 1. n. 1. & 2. p. 402.

Sylveira Opuscula.

Ponitur sententia prima negans, secunda affirmat, tertia utrumque dicit probabiliter. n. 45. & 6. p. 403.

Secunda sententia ut vera defenditur à Patribus. q. 2. à n. 7. usque 16. p. 403. 404.

Ponuntur & solvuntur argumenta contrariae sententiae. q. 3. à n. 17. usque 29. p. 405.

Sapientia Liber.

Liber iste est Canonicus. O. 1. R. 3. q. 19. n. 350. p. 54.

Illius Auctor nullos alios nisi Salomon. ibid. à n. 352. usque ad 363. p. 54. & 55.

Refelluntur argumenta adversariorum. ibid. à n. 364. usque ad 369. p. 55. & 56.

Explicatur libri argumentum. n. 370. p. 56.

Sacra Scriptura.

Ponitur definitio illius. O. 1. R. 1. q. 1. n. 1. p. 1.

Dicitur Biblia & Scriptura quia ab ipsa, omnis est scientia; dicitur testamentum, quia significat pactum, seu foedus, quo antiquus morte ac sanguine celebrabatur. n. 576. pag. 2.

Recte scriptura dicitur testamentum, quia in ea Deus testatur suum amorem, erga nos filios suos. n. 8. p. 3

Explicantur duodecim nomina metaphorica sacrae scripturae. n. 10. ibid.

An ut aliqua scriptura sit, & dicatur divina, sufficiat quod postquam illa scripta est humano Spiritu, Deus illam approbet. Prima sententia affirmat. O. 1. R. 1. q. 2. n. 8. p. 14.

Ponuntur tria fundamenta hujus sententiae. n. 8. 2. 8. 3. ibid.

Secunda sententia, & vera negat. n. 84. ibid.

Sententiae Sacerdotum olim approbatae à Deo non sunt scripturae. n. 85. ibid.

Scriptura, intrinsece & essentialiter, cum sit verbum Dei, debet procedere ab ipso, ad illumque dicere relationem originis. n. 86. ibid.

Ex eo, quod Deus approbet scripta Divi Thomae, non inde sunt scripturae. num. 87. ibid.

Ex eo quod censor approbet librum, non inde dicitur illius auctor. n. 88. ibid.

Dicta philosophorum, prout ab ipsis sunt dicta, nullam habent auctoritatem; prout referuntur à scriptore Canonico, multam n. 89. 90. ibid. & p. 15.

Scriptura approbata à Deo, est certissima veritatis, tamen Deus non potest dici illius auctor. n. 91. p. 15.

Sacra scriptura valde difficilis, & clausula corvo comparatur. O. 1. R. 1. q. 9. n. 112. pag. 18.

Ob sui obscuritatem, dicitur abyssus mysteriorum Dei. n. 113. 114. ibid.

Ob eandem difficultatem discipuli rogabant Christum, ut eis diceret & explicaret parabolas. n. 115. ibid.

Inde pro magno dono post Resurrectionem, discipulis aperuit sensum ut intelligerent scripturas. n. 115. ib.

Nec obstat quod Patres, scripturas dicant BBb 2 claras

Index Rerum.

claras, quia Deus claris, obscura temperavit in scripturis, & quia Patres ob magnitudinem Spiritus, clara existimabant, à n. 116. usque 119. p. 18. & 19.

Divinus Spiritus sacras tali modo Scripturas disposuit, esse obscuras & profundas, ut darent odorem divinæ incomprehensibilitatis. O. 1. R. 1. q. 10. n. 120. p. 19.

Secundò si intellectus humanus, multa terrena non percipit, quomodo altissimis mysteriis acquiesceret. n. 121. ibid.

Tertiò, ut aliquorum, tum furor, tum audacia eviteretur, & bonis moribus præditi ad opem Dei implorandam excitentur. n. 122. p. 20.

Quod arrogantes non capiunt, humiles percipiunt. n. 123. ibid.

Quintò, tanta difficultas, ut nostrum ingenium studio exerceatur. n. 124. ibid.

Sextò, ut auctoritas Scripturæ magni æstimeretur. n. 125. ibid.

Scriptor Canonicus.

Quæstio est, an Spiritus sanctus Scriptori Canonico, non solum dictaverit sensum, sed etiam verba, & eorum ordinem. O. 1. R. 1. q. 6. v. 62. p. 11.

Prima sententia negat, secunda & vera affirmat.

Probatur ex Psalmo 44. *Lingua mea*, & multis aliis locis Scripturæ. n. 65. 66. 67. p. 12.

Primum argumentum, quo Livus Paulus se dici imperitum, sermone loquitur ut dicebant ejus obtrechatores. n. 68. 69. 70. 71. p. 12.

Secundum argumentum, quo Scriptor, postulat veniam, hoc est de stylo non multo composito: nam divinus Spiritus multoties se temperavit ingenio Prophetæ. n. 72. 73. p. 13.

Tertium, Scriptores addunt diligentiam, veluti dispositionem. n. 74. 75. ib.

Quartum, quia Evangelistæ & Apostoli in citandis locis Veteris Testamenti, non observant verba, ut magis veritas pateat. n. 76. 77. ib.

Quintum, ex Paulo, dico ego, ut consulens & non ut Dominus præcipiens, explicatur Apostolus. n. 78. 79. ibid.

Sextum, nihil concludit, quia Dominus præcipiens Procurator i est causa moralis Deus loquens per Scriptorem sacrum causa physica & realis. n. 80. ib.

Spiritu sancto inspirante locuti sunt sancti Dei homines. O. 1. R. 3. q. 2. n. 214. p. 33.

Sensus.

Quid in præfenti nomine sensus intelligatur. O. 1. R. 2. q. 1. n. 126. p. 20.

Quadruplex est sensus Sacræ Scripturæ, literalis, allegoricus, moralis, anagogicus, & omnes sunt intenti à Spiritu sancto, quod multis exemplis sit manifestum. n. 127. 128. p. 21.

Explicatur voces historia, allegoria, moralis, seu tropologia, anagogia. n. 30. ib.

Quod multis, & aliis exemplis explicatur, & ostenditur in Sacra Scriptura. n. 131. 132. 133. ibid.

Ponitur argumentum ex auctoritate Patrum qui puriores sensus videntur agnoscere. n. 134. ib.

Solvitur argumentum, quia Patres, tanta distinctione, non utuntur & sub sensu mystico omnes alios comprehendunt. numer. 135. p. 22.

Explicatur sensus literalis ejusque definitio ac divisio in propriam, & metaphoricam. q. 2. n. 136. 137. ib.

Explicatur quid sit sensus metaphoricus. numer. 137. 138. 139. ib.

Aliæ divisiones ad has reducuntur. n. 140. 141. p. 23.

Sententia negans, quod sub eadem littera multiplex sit sensus. n. 142. ib.

Vera sententia affirmat, & multis exemplis ostenditur, à numero 143. usque 150. ibid.

Respondetur ad argumentum contrariorum. n. 152. 153. p. 24.

In eodem textu datur sensus literalis, cum metaphoricis. n. 154. ib.

Omnis locus Sacræ Scripturæ habet aliquem sensum literalem. numer. 155. 156. ibid.

Proponitur opposita sententia cum suis argumentis, ac eorum solutione. n. 157. 158. 159. p. 25.

Multiplex sensus literalis provenit ex infinita Sapientia Dei, & ex verbis Hebræicis, ac eorum punctis. numer. 160. 161. 162. ibid.

Veritas in textu Hebræico, & Septuaginta, quomodo habenda. numer. 162. 163. ibid.

Quando verò idem locus videtur habere duos sensus contrarios, & incompatibiles quomodo exponendus. Prima regula ex sensu recepto ab Ecclesia. O. 1. R. 2. q. 3. n. 163. p. 26.

Secunda Regula ex coherentia cum altero loco Scripturæ. n. 164. ib.

Tertia ex mente, & interpretatione Sanctorum Patrum. n. 165. ib.

Vel etiam ex interpretatione, quæ coheret cum alio loco Scripturæ, vel cum doctrina alibi data à Sanctis Patribus. ibid.

Quarta si intelligentia, seu expositio, non potest haberi, nec ex alio loco Scripturæ, nec ex Ecclesiæ interpretatione, nec ex Sanctis Patribus illa tenenda, quæ magis fuerit conformis rectæ rationi. n. 166. ib.

Sensus mysticus desumitur ex rebus per voces significatis. O. 1. R. 2. q. 4. n. 167. p. 27.

Sensus spiritualis idem est, ac mysticus, & moralis. n. 168. ib.

Ex sensu mystico sumitur efficax argumentum ad probandas res fidei. ib. n. 169. usque 172. ibid.

Respondetur ad argumentum adversariorum. n. 173. ib.

Quilibet locus Scripturæ, præter sensum literalem non habet illos tres sensus, mysticos seu allegoricos. numer. 174. 175. p. 27. 28.

Sensus literalis nobilior sensu mystico numer. 176. 177. p. 28.

Ponuntur adversariorum fundamenta, & solvuntur. n. 178. n. 179. 180. ibid.

Index Rerum.

Sensus accommodatius est admittendus ad virtutem exornandam, ac laudandam, & ad vitia vituperanda. numer. 181. 182. pag. 29.

In hac re tria observanda et notata. n. 183. 184. ibid.

Septuaginta duo.

Quomodo hæc historia accidit, & vocati sunt à Prolomæo O. 1. R. 4. q. 1. n. 425. 426. pag. 65.

An fuerit isti viri in cellulis separatim. n. 427. 428. 429. 430. p. 66.

Agitur de auctoritate D. Hieronymi & Epiphaniij. n. 431. 432. 433. 434. ib.

Quos libros transfulerunt Septuaginta, omnes nempe, qui suo tempore erant in Canone Hebræorum. n. 435. 436. 437. pag. 67.

In hac translatione affuit assistentia Spiritus sancti. n. 440. 441. 442. ib.

In hac translatione Septuaginta aliquid dixerunt addendo, vel diminuendo ex dictamine tamen Spiritus sancti. n. 443. 444. p. 68.

Respondetur ad D. Hieronymum. n. 445. ibid.

Tempore antiquo hæc translatio fuit authentica. n. 446. ib.

De hac lectione Septuaginta, variaz translationes factæ sunt. numer. 447. 448. 449. ibid.

Quæ modo extat ex varicano authentica. n. 450. p. 69.

Sepultura.

An, qui inveniuntur mortui in campo extra urbem, & districtis gladiis inventi sunt, sepeliendi sint in loco sacro. O. 2. R. 4. 8. q. 1. n. 1. p. 428.

In dubio quilibet præsumitur bonus, nisi probetur malus. n. 2. ib.

Mortuus non condemnandus, nisi evidenti probatione. n. 3. p. 429.

Pœna duelli non confurgit, nisi ex pacto condito, ac composito. n. 4. ibid.

Isti duo poterant convenire ad illum campum ubi maris inter se convenirent, ac pactum amicitia intente. n. 5. ibid.

Isti poterant convenire ad illum locum bona amicitia, & postea furore iræ accensi rixari sunt. n. 6. ibid.

Poterant inter se rixari etiam ad ostendendam dexteritatem suam, atque fortitudinem. n. 7. ibid.

Ut mortui in duello priventur sepultura Ecclesiastica, requiritur sententia judicis. n. 8. ibid.

Ille qui moritur ex vulnere accepto in duello antecedenti die, quod sit privandus sepultura Ecclesiastica tenent graves Auctores q. 2. n. 10. p. 430.

Opposita sententia mihi videtur vera, & certa n. 11. ibid.

Nec contra hoc faciunt Tridentinum, & Clemens VIII. loquuntur de illo qui moritur in ipso conflictu. n. 12. ibid.

Notorii peccatores privantur sepultura Ecclesiastica. n. 9. p. 429.

Sylveira Opuscula.

Adulteri deprehensi in adulterio à marito sepeliendi sunt in loco sacro, sicut qui moritur in cornibus taurorum, & meretrix mortua in lectulo amici sui. numer. 13. p. 430.

In his melior pars eligenda, & semper præsumitur in extremis, quod homo agit de sua salute æterna, quantum potest. n. 14. ibid.

Idem dicendum, quando clausus in domo, invenitur laqueo suspensus, vel in purcum demersus. n. 15. ibid.

Sepultura absque ulla simonia datur pretio, eleemosynaque. n. 16. ibid.

Si patronus emit sepulturam, vel Capellam pro se, ac suis hæredibus, non potest alius ibi sepeliri, sine ejus licentia. numer. 17. p. 431.

Eti factum fuerit, exhumandum cadaver alienum. n. 18. ibid.

Si extinguatur progenies, jus sepulchri transiit ad Ecclesiam. n. 16. ibid.

Tamen in tali casu priores Scriptiones, non sunt delendæ. n. 20. ibid.

Hæredes sunt, qui nascuntur ex filiis, & non extranei. n. 21. ibid.

Si fuerit data absolute possunt alij sepeliri. n. 22. ibid.

Si perpetua considerandæ sunt duæ conditiones. n. 23. ibid.

Sixtus.

Quartus antesignanus in materia Conceptionis, quatuor de hac re edidit Constitutiones, in quarum prima præcipit celebrari Officium Conceptionis in tota Ecclesia. O. 4. quæst. 13. numer. 83. p. 525.

Sophonias.

Unum ex duodecim Prophetis minoribus, de quo facit mentionem Martyrologium Romanum die tertia Decembris, eodem die habetur in Menologio Græcorum, floruit anno mundi 3795. ante Christum natum 659. O. 1. R. 3. q. 23. pag. 63.

Suspensio.

Si absolutus, vel dispensatus ab Episcopo, cum crimen esset occultum, & postea factum est publicum, & manifestum, dubitatur, an indigeat absolute, nova, vel suspensione. O. 2. R. 49. q. 2. numer. 1. pag. 432.

Prima affirmat novam esse necessariam: nam Concilium Tridentinum dat potestatem Episcopo solum in foro interiori. n. 2. 3. ibid.

Dispensatus in foro conscientia potest accusari, & puniri in foro exteriori: ergo similiter in absolute. n. 4. ib.

Dispensatus in articulo mortis, tenetur comparere coram Superiore, & in dubio tunc pars est eligenda. numer. 5. 6. ibid.

Contraria sententia, mihi videtur vera, quia facultas absoluta, concessa est pro utroque foro. n. 7. 8. ib.

Quando facultas distinguitur ad interius. n. 9. p. 429.